

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 57. Altera S. Ambrosii ad Maximum Legatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

est. Pro Matre sua oravit, sicut & diu Sæculum IV.
 post hæc faciebat, dum in libro suarum A. C. 387.
 Confessionum omnes hujus fati circum-
 stantias descripsit, rogatque lectores, ut
 ad aram Matris suæ Monicæ, & Patricii
 patris sui memores sint,

§. LVII.

*Altera S. Ambrosii ad Maximum
Legatio.*

Quamvis Imperatrix Justina S. Ambro- de ob. Va-
 sium ferociter fuisset persecuta, ni- lent. n. 28.
 hilominus virum rogare ausa est, ut se-
 cundo ad Imperatorem Maximum se con-
 ferret, quam etiam legationem S. Episco-
 pus, injuriarum immemor, in se suscepit.
 Legationis causa erat, ut Gratiani Impe-
 ratoris corpus peteret, & pacis confirma-
 tionem; nam non immerito timebatur,
 ne angustæ nimis Galliæ Maximi ambitio-
 nem satiare non possent, & in Italiam mo-
 veret, exuturus Imperio Valentinianum.
 Ubi S. Ambrosius Treviris fuit, Maximus
 Episcopum ad alloquium admittere re- ep. 24.
 cusavit, nisi publice in suo Prætorio,
 quamvis illuc accedere Episcopi non so-
 lerent. S. Ambrosius maluit sustinere,
 aliquid Dignitati suæ detrahi, quam ut
 Legati munere male functus diceretur.
 Ergo Prætorium ingressus, invenit Maxi-
 mum sedentem, qui surrexit, ut venien-
 tem osculo salutaret; ipse inter Consi-
 liarios

G g g 2

Sæculum IV. liarios substitit; illi monere, thronum
 A. C. 387. Imperatoris conscenderet; ipse Imperator ad se vocabat; S. Ambrosius respondit: *quare osculari vis virum, quem Episcopum non agnoscis? si enim agnosceret, non in hunc locum venire iussisset.* Post mutuos sermones Maximus, ira abreptus, cum Ambrosio iurgari cœpit, quod se lussisset, & in Italiam properantem, tunc cum nemo potuisset resistere, moratus fuisset. S. Ambrosius leniter respondit: *ideo veni, ut ab hac accusatione me purgarem; quamvis id ipsum gloriae mibi ducendum existimem, si ideo accusor, quod puerum, & Orphanum ab interitu liberaverim. Ubi vero me tuis Legionibus opposui, quo minus eas in Italiam effunderes? an aditus alpium corpore meo occlusi? aut quomodo te decipere potui? cum diceret, velle te, ut Valentinianus ad te veniret; respondi, vix notam crudelitatis fugitivum, qui infantem cum Matre sua summo hyemis rigore iter per alpes facere cogeret, aut vellet, Matris auxilio privatum longissimæ viæ periculis exponi.* Tandem peremptum Gratianum objecit, petenteque, ut saltem occisi corpus redderet. Post quædam alia Maximus dixit, se super his deliberaturum, & S. Ambrosius, antequam recederet, declaravit, nolle sibi cum eo communionem Ecclesiasticam intercedere, monuitque, ut poenitentiam

n. 9.

tentiam ageret Parricida Imperatoris, ^{Sæculum IV.}
 Domini sui, & innocentis! ab eorum ^{A. C. 387.}
 quoque Episcoporum communione absti-
 nuit, qui cum Maximo communicabant,
 vel Priscillianistas ad mortem perseque-
 bantur. Maximus his omnibus irritatus,
 Ambrosium sine mora abire jubet, qui ^{Sup. n. 29.}
 lubenti animo iter ingressus est, quam-
 vis Imperator ei malum fuisset commi-
 natus, & plurimi crederent, ipsum in cer-
 tissimum vitæ discrimen ruere. Disce-
 dentem, & de sua fortuna minime solli-
 citum, aliena ærumna ad commiseratio-
 nem movit, quod videret in exilium de-
 vehi Episcopum senem, nomine Hygi-
 num, tanta vi morbi pressum, ut jam jam
 cum morte conflictaretur. S. Ambrosius
 amicos Maximi sollicitabat, ut saltem ve-
 stimentum, & lectus plumarius moribun-
 do concederetur; sed frustra, nam & ipse
 e conspectu abire iussus. In via ad Im-
 peratorem Valentinianum litteras dedit,
 ut legationis rationem redderet, timens,
 ne essent, qui calumniosa delatione ani-
 mum Cæsaris occuparent. ^{ep. 24. n. 1.} Ultima epi-
 stolæ verba hæc sunt: *cave tibi a viro,*
qui pacis specie bellum tegit, & parat.

Nemo mirabitur, si S. Ambrosius cum
 illis communicare noluerit, qui hæreti-
 corum sanguinem exposcebant, si quis
 perpendat, quantum Ecclesia etiam alio-
 rum facinorosorum hominum effundere

Sæculum IV. sanguinem horruerit. Judex aliquis, cui
 A. C. 387 nomen Studius, circa id tempus a S. Am-
 brofio confilium expetiit, hac fuper qua-
 S. Ambro- ftione, an liceat quemquam ad mortem
 fuf. condemnare. S. Ambrofius laudat Studii
 ep. 25. pietatem, & ftatim pronuntiat, id licere,
 Rom. 13. 42. cum S. Paulus dicat, Judicem non fru-
 gladium gerere. Fatetur deinde, a qui-
 busdam a Communione Sacramentorum
 excludi illos, qui fententiam mortis in
 hominem tuliffent; fed adjungit, qui ita
 fentirent, extra Ecclefiam effe. Hi No-
 vatiani fuiffe creduntur. Dicit plerofque
 judices in dicto cafu ultro a Communi-
 one abftinere, hosque fibi maxima laude
 dignos videri. *Si ad communionem ac-
 cedis, inquit: excufari, fi accedere non
 audes, laudari debes. Multi Gentiles
 fummam laudem meritos fe arbitrati funt,
 quod tempore fui Magiftratus fufces non
 cruentaverint; fi hæc inter Gentiles lau-
 dabile, quid Chriftianos facere oportet?*
 Tum adducit exemplum JESU Chrifti, mu-
 lierem adulteram abfolventis, & caulam
 reis ignofcendi affert fequentem; fperem
 emendationis effe poffe; fi baptifmo ab-
 luatur reus, crimen elui Sacramento; fi
 baptizatus jam fit, forte pœnitentiam
 acturum, & corpus fuum JESU Chrifto
 in fatisfactionem oblaturum. Nempe
 tunc temporis tantus erat pœnitentiarum
 canonicarum rigor, ut gravis fupplicii vi-
 ces

ces supplere posset. *Patres nostri*, inquit: *Sæculum IV.*
judicibus indulserunt, ne si eis communio- A. C. 387.
nem subtraherent, impiorum hominum de-
fensionem suscipere, & sceleribus impuni-
tatem præstare viderentur.

Eandem quæstionem in alia epistola *ep. 26. n. 3.*
tractat, & dicit, hanc præfervide in
utramque partem moveri, ex quo aliqui
Episcopi in publico judicio delinquen-
tes usque ad ultimum supplicium perse-
cuti fuissent, atque id factum aliis fuisse
probatum. *Quando occiditur peccator,* *n. 20.*
inquit: *homo magis, quam crimen tolli-*
tur, si vero persuaseris, ut peccatum dese-
rat, servatur homo, & crimen destruitur.
Alibi quoque consuetudinem pro reis *in Psalm.*
mortis intercedendi commendat, eisque *118.*
vitam conservandi; *si tamen*, inquit: *hoc Serm. 8. n.*
sine tumultu fieri possit, ne ostentatione *41. in Offic.*
potius, quam cbaritate moveri videamur, *c. 21.*
aut, dum minora mala sublata volumus,
majora committamus. Hæc ideo dicit,
quod non nunquam vitam damnatis ser- *Lib. 15. 16.*
vandi imprudens ardor, seditionibus oc- *C. Theod. de*
casionem dedisset. *pæn.*

§. LVIII.

S. Martinus Maximi mensæ affidet.

Circa idem tempus S. Martinus Trevi- *Sev. Sulp.*
ris agebat. Et ipse ægerrime induci *vit. n. 23.*
potuit, ut cum Maximo communicaret,
unde colligitur, id sapienter S. Ambrosium

Ggg 4

recu-